

Simon Bouvoir

Jaha, ni vill veta nåt om mig? Nåja, får se om jag kan komma på något. Jag är inte världens mest intressanta person om du bara går efter mina upplevelser. Om det är spänning du vill ha får du söka dig till **Maria** eller **Gaston** eller **Emmanuel**. De har inte varit med om så mycket mer än jag, men de tycker om att berätta för sig själva hur synd det är om dem så de berättar nog både mer gärna och mer utbroderat för er. Nej, ta mig inte fel. Jag högaktar dem alla tre, **Maria** älskar jag som alla älskar den kvinnan trots hennes styvnackade stolthet, men jag har problemet att jag ser dem som de är. Tre mycket mänskliga människor med åratals bitterhet bakom sig. Ingen av dem kommer någonsin att kunna släppa sina världsliga känslor. Synd, för de är alla tre ytterst intelligenta och plikttrogna. Tyvärr framdrivna av sin egen självömkän. Själv? Jag? Tja, inte är det synd om mig inte. Jag oroar mig bara för de andra. Jag klarar mig alltid, och skulle jag dö skulle väl inte det vara hela världen. Lite synd på all tid Charl har spenderat på att lära upp mig, men det är ju inte som om jag inte skulle komma igen, eller hur? Nåja, tiden går, jag antar att ni inte har hela dagen på er, inte för att lyssna på en gammal gubbrutt som jag som sitter maler och maler som om han hade något viktigt att säga, hm? Jaså, så det har ni? Jaja, jag får väl börja från början då.

Jag heter Simon. Numera kallar jag mig bara för Simon Bouvoir, mitt kall har fått mig att lämna all den andra grannlåten bakom mig. Få se om jag kommer ihåg hela mitt namn... Simon Henric Pierre de Prade d'Aillon de Bouvoir. Ja, jo, jag tror att jag fick allting rätt. Kanske nån fel stavelse, har inte använt namnet sedan jag var tio. Min far var den officiella landherren över en liten by i Languedoc vid namn Prade d'Aillon. Tro nu inte att vi hade det så fett för det, vi ägde jorden, det gjorde oss inte rika. Vi levde som storbönder, inte mer och jag var sjätte sonen med fem äldre bröder och tre äldre systrar. Efter mig kom det två systrar till. Som ni förstår var min mor en prövad kvinna. Min far var kanske inte så behjälplig heller, ungarna var hennes bestyr, men en så stor flock ungar tar ju hand om varandra, så lite avlastad blev hon nog ändå. Min far var inte mycket till karl, gjorde sig viktig inför byborna och struttade runt och var onyttig medan min mor jobbade. Finns inte så mycket att säga om min barndom. Jag föddes hösten 1209, jag växte, jag spräckte min brors ögonbryn, jag växte lite till... Mina syskon började troppa av. Min äldsta syster gifte sig och flyttade till en närliggande by. Min äldste bror skulle ju ta över huset och var fast i Prade d'Aillon, men mina fyra andra bröder gifte sig och skaffade egna hus i takt med att vi växte. Jag var tio när min yngste storebror gifte ut sig, 15 år gammal. Då var det jag, min äldste bror och fyra jobbiga systrar kvar i huset förutom föräldrarna. Det var då Charl kom förbi vårt hus. Han var en ganska ung man då, inte mer än 40-50, även om jag har hört några uttrycka åsikter i stil med att han föddes gammal. Nej, Charl kom förbi vårt hus och

talade med oss, och längst fram i åhörarskaran var jag, trollbunden av den äldre mannens blidhet, kunskap och berättelser. Vi satt kvar nere i köket och pratade långt efter det att de andra dragit sig tillbaka. Han talade om mycket, den gode Charl. Om den tudelade världen, om alltings motsats, om själen och kroppen, om den själens messias som skulle komma, om kristi heliga blod som rann i Merovingernas ådror. Vi talade hela natten och det var mötet med denne milda man som fick mig att bestämma mig. Jag skulle bli en helig. Jag skulle gå i hans fotspår och renas och lära mig om det heliga. Jag sade även detta till honom innan han fortsatte vidare, och han log, men lovade att komma tillbaka om ett år för att ge mig en frist att ändra mig på. Det var ett stort steg, sade han. Ingenting man skulle komma på över en natt, men jag bestämde mig den natten och när han kom tillbaka ett år senare så följde jag med honom. Min mor var naturligtvis stolt så hon grät när jag gav mig av. Vad min far sade vet jag inte, han sade adjö till mig på morgonen och försvann sedan. Jag vinkade farväl av min familj efter att ha kysst min mor och mina systrar farväl och omfamnat mina bröder, svåger och svägerskor. Lite sorgligt var det väl, men jag skulle komma tillbaka och säga hej ibland så jag grät inte mer än just precis vid avskedet. Det var alldeles för spännande för att tillåta sig att sörja så länge. Jag var elva, kom ihåg det och spänning ligger högt på önskelistan hos de flesta unga pojkar.

Charl satte mig i skola. Jag som yngste sonen var van vid att bli en aning bortklemad, men det vande Charl mig av med. Jag knotade något fruktansvärt de första veckorna när jag stod med händerna i diskbaljan större delen av min tid. Jag tyckte väl att vi skulle ta emot våra värdars gästfrihet när vi blev inbjudna i stugorna, men Charl envisades med att tvinga mig att utföra värduhusets hushållssysslor. Jag har aldrig varit speciellt förtjust i att skura varesig grytor eller golv. Samla ved är verkligen ingenting jag gör frivilligt. Han påstod att det var bra för min ödmjukhet. Jag var en styvnackad, stolt pojke och Charl bröt ner mitt högmod med van, skicklig hand. Det var många gånger jag var frestad att återvända hem, men jag bet ihop och höll ut. Charl var mycket nöjd med mig. Jag förstår nu att han testade min vilja. Man kan inte bli en renad om man inte är helt övertygad om sitt värv och sin tro och hade jag vänt hem hade jag inte varit tillräckligt säker. Dessutom var jag rätt envis och stolt. Jag behövde tufsa till lite. Han bröt ner min stolthet och ersatte den gradvis med den självsäkerhet som kommer av att lyckas med precis lagom svåra uppgifter. Charl är en mästerlig lärare. Han anpassar undervisningen efter varje elev och dess speciella förutsättningar. Till exempel tror jag inte att han pressade **Marias** stolthet så hårt. Hon skulle ju behöva all sin stolthet och envishet för sin plikt. Jag slet som slavpojke i ungefär ett halvår innan han släppte. Det var en kväll när jag självmant tog itu med mina arbetsuppgifter som han log mot mig och bad mig att komma och sätta i stället. Efter det blev min träning mer akademiskt inriktad. Han lärde mig att läsa

och skriva, satte böcker om både religion och filosofi i mina händer. Jag slukade böcker. Jag insåg vid 12 års ålder magin i kunskap, och den har jag burit med mig sedan dess. Ingenting är så trevligt som att kura ihop sig i en mjuk stol med en stor lunta böcker. Charl ägde faktiskt fyra böcker själv, något som imponerade på mig. De är grundligt luslästa vid det här laget kan jag säga dig. Tja, nog tjatat om böcker. Underbara tingestar, men nu var det inte det vi talade om. Nåja, jag växte, både mentalt och fysiskt. Mest mentalt om jag får vara ärlig. Jag har aldrig varit lång, snarare direkt kort och hur jag än ser ut nu så var jag en spenslig, nästan mager pojke. Resten av kaggen kommer av för ivrigt ätande och stillasittande arbete. Jag var femton när jag renades. Det hade skett tidigare om jag inte varit så ung. **Gaston** gick bara lärling i ett år innan han mottog reningen och jag vågar nog säga att jag inte är dummare än han, men man viger inte in småbarn och vad jag än själv ville tro var jag en ganska liten pojke i mina tidiga tonår.

Jag färdades med Charl i ungefär ett år innan jag vek av och gick min egen väg. Han jagade inte iväg mig, långt därifrån, men jag fick en känsla av att han tyckte att jag borde prova mina vingar. Jag begav mig, med ett snabbt farväl, och förhoppningsvis på återseende. Korsriddarna rasade i landet och ingen av oss kunde känna någon större tillförsikt om att mötas igen i det här livet. Jag har alltid älskat Charl, och han har alltid älskat mig, som han älskar alla sina barn. Han ser på oss som barn, hans gamla lärjungar. Han kallar exempelvis **Maria** för lilla vän. Hade jag gjort det hade jag fått ångra mig resten av livet. Läran om överseendet och förlåtelsen har aldrig varit **Marias** starka sida. Jag begav mig ut på vägarna, var behjälplig där jag behövdes, plåstrade om sårade, talade med de som mist hoppet och modet att kämpa. Jag vill i alla fall tro att jag var en stötta för många de där åren jag tillbringade på vägarna och gömd i byarna. Om jag inte var det har nog mitt liv varit ganska bortslösat, och det vill ju ingen direkt tro om sig själv. Jag drev runt, från by till by och gjorde mitt värv. Det var en vacker försommardag 1231 som jag träffade Hortense. Vi möttes i en liten by strax nordöst om Toulouse.

Solen skiner. Lärkorna sjunger ut sin lov till solen denna vackra dag i mitten av maj. På en bänk utanför en av de små bystugorna sitter en kvinna. Hennes mörka hår är stripigt, men skimrar ändå i det intensiva ljuset från solen och de gråbruna ögonen skiner när de varma strålarna smeker hennes garvade ansikte. Mannen som kommer gående på den dammiga byvägen har inte sett henne än. Ingen av dem vet att något viktigt väntar dem runtom nästa krök, men snart kommer han fram. Ansiktet höjs när han nalkas, deras ögon möts en tiondels sekund. Hennes ögon fästs på hans mörkblå klädnad, samma färg som klädet som skyler hennes egen kropp. Två heliga möts. Två ensamma själar når varandra i ömsesidig förståelse. Sedan reser hon sig upp och säger: "God morgon!"

Jag mötte Hostense i en by, som jag sade. Lustigt nog har jag glömt byns namn, jag borde komma ihåg det, men det verkar bara vara en bidetalj i sammanhanget. Hon hade stannat där i någon vecka för att kureras en förkylning hon dragit på sig i det nyckfulla aprilvädret. På den tiden var både jag och Hortense jämförelsevis unga. Jag var bara 22 år gammal och själv var hon precis inne på sitt 25:e år. Jag vet nog vad ni tänker, era rackare, och nej, jag blev varken kär eller förälskad i henne, i alla fall inte på ett sätt som fick mig att ifrågasätta mitt värv, bara fascinerad och varm av den tillgivenhet hon väckte hos mig. Samma stund våra ögon möttes den där dagen utanför huset utanför Toulouse visste vi att våra vägar skulle följas. Vi färdades samman ganska länge, Hortense och jag. Hortense är en varm och kärleksfull kvinna, och en mycket skicklig helterska. Vi kompletterade varandra bra. Jag höll i talet, predikade och vägledde medan hon tog hand om de personliga göromålen, tröstade de sorgsna, tog hand om de sjuka och pratade med barnen. De fyra år jag färdades med Hortense var år att minnas. När hon återvände till sin gamla lärare

kände jag något som närmast kan liknas vid svartsjuka. Vi miste varandra under många år, och när vi nu träffades igen på Montsegur tillbringade vi tre dygn inlåsta i mitt studierum i samtal. Nåja, jag ska inte rusa händelserna i förväg, även om det är frestande.

1235, strax efter det Hortense hade lämnat mig kom jag igenom Carcassone. Då jag kände till att jag var inne på korsfararland hade jag tagit av min blå kåpa och höll mitt kors väl gömt under skjortan. Det jag ska berätta nu har egentligen inte så mycket spänningspotential, men hjälper till att förklara hur jag fått de

åsikter jag bär på och även pådyvlar alla andra. Jag hade tagit skydd hos en katartrogen familj jag känt sedan mina tidigare färder genom landet och höll precis på att packa ihop mina saker för att resa vidare när jag hörde tumult på gatan utanför. Det var en av korsfararnas tjänare som skrek på hjälp medan tre andra pojkar försökte stena honom. Ingen av pojkarna, vare sig offer eller förövare var över tretton år gamla. Jag blev naturligtvis fullständigt rasande och kastade mig ut till den stackars pojkens hjälp och när jag visade mig i dörren försvann de tre odågorerna snabbt från platsen. Medan jag plåstrade om den chockade lilla pojkens, han kunde knappast vara mer än en tio år gammal, kanske så lite som åtta, så vandrade mina tankar i banor om mänsklig grymhet. Jag frågade honom vilka pojkarna var, men han bara skakade på huvudet i rädsla och grät. Efter lite tjat och en hel del varmt honungsvatten snyftade han fram att det var några pojkar som brukade slå honom när han gick från tvätterskan till sin herre med hans rena tvätt. De hade kallat honom mördarsvin och hotat med att döda honom om han någonsin berättade för sin herre. Jag hade dock känt igen den ena, son till en familj med katarsympatier så det var inte svårt att förstå motivet bakom trakasserierna. Jag försökte tala med katarpojken

familj om det men mötte då ett kallt oförstående. I deras ögon hade deras son handlat helt rätt. Jag chockades än en gång över människornas kallsinne. För sent insåg jag att små människor finner stort nöje i att plåga påhittade fiender. Om man ger sig på de svaga slipper man kanske möta de starka. Det är bara en av världens tragedier att det ska vara barn och sjuka som kommer i kläm i de små människornas hämndlystnad. Och, kanske viktigast av allt: Det var katarer som gjort detta mot en oskyldig liten pojke. Vi var lika kapabla till missdåd som någonsin korsriddarna.

Jag har inte gjort så mycket mer. Jag fick en hälsning från Charl på våren 1233, där han berättade att graalen fått en väktarinna. Han berättade en hel del om Maria, saker som jag funnit stämma mycket bra överens med den kvinna jag nu lärt känna. Hård, men ändå mjuk som silke. Kall, men med känslor heta som juli. Argsint men behärskad. Tja, ni förstår konceptet. Jag gladde mig, men hade just då inte tid att lämna mina byar och ta mig till Montsegur för att träffa denna märkvärdiga kvinna.

Sålunda fick jag inte träffa Charls Maria förrän senvåren 1239. Jag minns vårt första möte som mindre hjärtligt. På vägen till Montsegur hade jag passerat en liten by vid namn Junac och där träffat en gumma vid namn Beatrice Baulliaume. Hon var en mycket ensam gammal kvinna och jag slog mig naturligt ner vid elden i hennes Hus och talade med henne. Snart visade det sig att hon var både snabbtänkt och skärpt och vi talade till gryningen när en av husets kvinnor kom och påminde henne om dagens sysslor. Under denna långa natt berättade hon om sin egen dotter, en förtjusande flicka vid namn Maria. Hon hade varit en charmerande men viljestark ung dam, och ingen hade förvånats när hon gifte sig ung, endast tretton år gammal med smeden, en man vid namn Adam Clergue och en av byns mest ansedda män. Korsfararna hade dock satt deras by i brand och Adam hade dött under stridigheterna som följde. Efter hans död hade Maria lämnat sin dotter till modern och givit sig av för att gå den heliga vägen. Det var först senare som jag insåg att jag mött Marias dotter den där morgonen när hon kom för att föra sin mormor till dagens arbete.

Nåja, jag gjorde i alla fall bort mig med att hälsa Maria som fru Clergue när vi möttes första gången och det är ett misstag jag inte har gjort om sedan dess. Maria är för viktig för alldeles för många för att jag skulle sprida ut att hon har ett förflutet. Folk här behöver en gudinna att tro på och en ledare att följa och det är mycket lättare att följa en ledare som man inte vet allt om.

Jag anlände till Montsegur, förolämpade Maria, hon förlät mig, vi grälade, vi försonades, vi grälade igen, vi försonades än en gång. Jag och Maria delar nästan inga trossatser, men vi tycker om varandra. I alla fall älskar jag henne.

Genom **Maria** träffade jag också **Gaston**. Han är svår att missa där han följer efter henne som en trogen hund. Intet ont om det. **Maria** behöver en väktare lika mycket som graalen behöver det. **Gaston** är en trevlig, nyttig figur, med en viss dos humor och en hel del medmänsklighet. Ären har gjort honom visare, vilket är mer än vad man kan

säga om många av oss andra. Dessutom har han fostrat en god son, Patrick som även han är hemmahörande på Montsegur och bär de heligas mörkblå klädnad. Jaja, mycket folk fylkas innanför väggarna på Montsegur, och lika många som de är, lika många är deras livsöden. En av de som fångslat mig mest är ändå unge **Emmanuel**. Han kom hit en regnig dag för något år sedan tror jag. Jag har inte hållit reda på dagarna ordentligt. **Emmanuel** är en ivrig ung man med hett humör och dugligt huvud, men tyvärr lever han med sitt liv i dödens vågskål och tycker mycket synd om sig själv för det. Han kom egentligen hit för att bli en helig, men Charl lyckades tala honom till rätta. Tur är väl det. Alla passar inte som renade, och jag kan lova er att denne unge spoling hade misstrivts kolossal. Numera lever han som en katarernas korsriddare, väpnad man för tron eller nåt liknande. Lätt löjeväckande tanke, men alla måste väl på tjäna på sitt sätt anta jag. Speciellt inte efter hans faders svek.... Oj, sade jag mycket nu? Nej, hans far abdikerade för att rädda sitt fäste och sina egendomar och **Emmanuel** bär på hans skam. Det är därför han är här, tror jag. För att lära sig att leva med sveket från sin far.

Jag kan inte säga mycket mer om mig och mitt liv. Jag återförenades med Hortense och vi skrattade och pratade konstant i flera dygn innan vi blev som folk igen. Hon hade då unga Julie med sig, en flicka hon tagit till sig som lärjunge och jag och den unga flickan kom mycket bra överens. Måste säga att Hortense har gjort ett lysande val.

Det är rätt kallt här nu. Önskar att vi hade mer ved. Har egentligen inte så många fler önskningar. Februari är inte precis min favoritmånad och det är inget som direkt ändrat på sig med faktumet att jag sitter här, instängd på en fästning med ett gäng glada korsriddare rännande runt utanför murarna. Stämningen lämnar mycket i övrigt att önska. Jag har bara insett faktum. De flesta av oss kommer att dö, och troligtvis är jag en av dem. Jag tror att det är något jag kan leva med, om nu inte uttrycket är en aning osmakligt i sammanhanget. Nej, nu har min lilla utläggning fått alldeles för mycket av din dyrbara tid. I vilket fall har jag människor att se om och barn att trösta, så ny får ni ursäkt mig. Godnatt.

Simon är en mycket jordnära man, så nära människorna så möjligt försöker han mildra deras umbäranden och lidanden. Han är där som en tröstande axel, en rättrådig man med öga för de små människorna. Simon tror inte på grymhet, hämnd eller skuld. Nästan allting är möjligt att förlåta och man måste alltid se motiven och meningen bakom allas handlingar. Det viktigaste i hans värv är att skydda de oskyldiga från krigets värsta fasor. Den lilla människan är viktig. Hon får aldrig komma i kläm.